

сѣда назадъ. Облѣга се на масата и хърка равномерно, високо, като на сънъ. После се надига, свива се напредъ и клюмва.

Богданъ стои срещу него и го гледа.

— Така! — казва той.

Оправя пламъка на лампата и отива при Жоржета. Взема я отъ пода и я слага на леглото. Намира нѣкаква кърпа, мокри я отъ стомната и търка челото на жена си. Тя отваря очи. Тя го познава и се усмихва. Иска да каже нѣщо. Но само мърда устнитѣ си и се отпуска уморена.

Богданъ излиза на двора. Отива на пжтната врата. Оглежда се. Наоколо е пусто. Връща се и улавя свития на пода човѣкъ.

Следъ три часа той се върна.

Намѣри Жоржета успокоена и преоблѣчена. Стаята подредена, подътъ измитъ, шишето на лампата почистено.

После тя изми ржцетѣ му, наблъска въ коритото дрехитѣ и съ хрипавъ гласъ го запита:

— Да — не — те — уловягъ?

— Скрихъ го добре.

— Съвсемъ добре ли?

Богданъ седна.

— Той е мой познатъ отъ Бейрутъ, — започна да разказва монотонно Жоржета. — Днесъ, когато излѣзохъ отъ паспортното бюро, ме срещна на улицата и ме спрѣ. Едва се отървахъ отъ него.

— Отъ Бейрутъ?

— Да. Знамъ го отдавна. Гонѣха го за убийство. Бѣше морякъ и избѣга. Виждахъ го въ Марсилия. Опасенъ човѣкъ е. Не го знамъ, сега какъвъ е.

— Сега е нищо.